

**Olor a yerba seca.
Memorias**

Alejandro Llano

Ediciones Encuentro
Madrid 2008
527 pàg.

Alejandro Llano és actualment professor de Filosofia a la Universitat de Navarra. Anteriorment va ser degà de la Facultat de Filosofia i Lletres i rector d'aquesta universitat. Es va formar a les universitats de Madrid, València i Bonn. Va començar sent professor a la Universitat de València. Després va guanyar la Càtedra de Metafísica a la Universitat Autònoma de Madrid, i finalment es va incorporar a la Universitat de Navarra. És també professor visitant de nombroses universitats internacionals.

En el Pròleg s'adverteix que els retalls de memòries que s'ofereixen no constitueixen una autobiografia, i que tampoc no es pot considerar el llibre com una autobiografia intel·lectual. No obstant això, l'exposició té una mica de tot: d'autobiografia i de l'evolució de les idees i dels interessos filosòfics de l'autor.

La característica principal d'aquestes memòries és la facilitat de ploma de l'autor. Són francament entretinguts i van passant davant del lector successos i situacions que no decauen en cap moment. És un llibre que es llegeix d'una tirada.

Quant a la trajectòria intel·lectual, afirma l'autor: «En un moment d'aquestes pàgines recullo algunes de les últimes paraules que Ludwig Wittgenstein va dirigir a la seva deixeblla predilecta: 'Beth, he buscat la veritat'. Tant de bo pogués dir jo el mateix, encara que sigui en un to més baix i amb un abast més curt. El que sobretot voldria mostrar en aquesta primera entrega de les meves memòries és el meu difícil intent d'unir existencialment la indagació de les veritats filosòfiques i la recerca de qui és Camí, Veritat i Vida. Els antics cristians anomenaven filosofia a la vida cristiana. Jo no confonc l'una amb l'altra, però estic convençut com ells que el cristianisme és la *vera philosophia*».

Després d'una infància i adolescència plàcides i tranquil·les, a cavall entre Astúries i Madrid, se'ns narra amb minuciositat la trobada de l'autor amb les aules universitàries. Ja en aquests moments començava la rebel·lió estudiantil, i l'autor es fica de ple en aquest món universitari que li apassiona. Primer a Madrid i després a València es va trobant amb professors que li serveixen de mestres i va fent la seva carrera universitària que després continuarà com a professor.

Es podria dir que l'autor va realitzant la descripció d'un paisatge en cada etapa de la seva vida. Del paisatge d'Astúries on passa els estius de la seva infància a la casa familiar. Guaitem el seu entorn

familiar i dels seus amics i ens fa reviure aquests anys feliços. Del paisatge de Madrid, on va al col·legi en què passa peripècies de diversa mena. Ens narra, entre d'altres coses, com li apareix de sobte la seva passió per les lletres, explica després com es va desenvolupant la seva vocació cristiana. També es descriu aquí el paisatge universitari de Madrid, una universitat que comença a ser agitada per moviments polítics en els quals l'autor es mou amb facilitat. Del paisatge de la València universitària, continuació del de Madrid, però amb les seves característiques pròpies. Aquí comença a donar classes fent-ho compatible amb la direcció d'una residència universitària. I, per fi, del paisatge de Pamplona, on està actualment i on culmina el seu períple universitari. En aquesta última part, és on dona raó de les seves idees filosòfiques, posant-les en relació amb els professors que tracta i les influències que rep. Parla especialment de la seva amistat amb Fernando Inciarte, de les seves múltiples trobades i de com el va orientar en alguns camps filosòfics que l'autor ha conreat.

El llibre acaba uns anys abans de l'època actual. L'autor, com ja s'ha ressenyat, manifesta la seva disponibilitat a escriure una segona part que no dubtem serà tan interessant com aquesta primera.

Joaquim González-Llanos Navarro